RETTENS KENDELSE (Fjerde Udvidede Afdeling)

10. juni 1998 *

I sag T-116/95,

Cementir — Cementerie del Tirreno SpA, Rom, ved advokaterne Gian Michele Roberti og Antonio Tizzano, Napoli, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alain Lorang, 51, rue Albert 1er,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Giuliano Marenco, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af en skrivelse af 2. marts 1995 fra Kommissionen, hvorved den afslog at nedsætte den bøde, som er pålagt sagsøgeren ved

* Processprog: italiensk.

Kommissionens beslutning 94/815/EF af 30. november 1994 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/33.126 og 33.322 — Cement, EFT L 343, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas, K. Lenaerts, J. Azizi og M. Jaeger,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagsfremstilling

1 Den 30. november 1994 vedtog Kommissionen beslutning 94/815/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (sag IV/33.126 og 33.322 — Cement, EFT L 343, s. 1, herefter »beslutning 94/815«), hvorved den fastslog, at en række europæiske cementproducenter havde overtrådt denne bestemmelse i traktaten, og pålagde dem bøder.

2 I forbindelse med den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutningen, havde Kommissionen den 2. februar 1994 anmodet sagsøgeren om at oplyse selskabets omsætning vedrørende grå cement og klinker i 1992 og 1993.

3 Den 22. februar 1994 fremsendte sagsøgeren disse oplysninger til Kommissionen.

4 Den 22. februar 1995 fremsendte sagsøgeren en skrivelse til Kommissionen, hvori selskabet anførte, at de omsætningstal, der var angivet i dets skrivelse af 22. februar 1994, på grund af en bogføringsfejl, som var opdaget i forbindelse med gennemgangen af beslutning 94/815, var alt for høje, idet de også omfattede beløb vedrørende leverancer og tjenesteydelser, som var salget af grå cement og klinker helt uvedkommende. Selskabet vedlagde en erklæring fra selskabet Arthur Andersen, hvori var anført de tal, der skulle tages i betragtning, nemlig 288 929 mio. ITL for 1992 i stedet for 323 900 mio. ITL samt 222 161 mio. ITL for 1993 i stedet for 253 443 mio. ITL. I overensstemmelse hermed anmodede selskabet Kommissionen om at nedsætte den bøde, den havde pålagt selskabet ved beslutning 94/815.

5 Den 2. marts 1995 afslog Kommissionen denne anmodning. Den anførte bl.a.:

»Det påhviler virksomhederne at vælge mellem systemet med priser ab fabrik og systemet med priser frit leveret. Når en virksomhed har valgt det sidstnævnte system, kan det ikke med rimelighed gøres gældende, at transporten er salget af cement uvedkommende. Det forhold, at udgifterne til denne tjenesteydelse er angivet separat på fakturaen, skyldes kontrol-, henholdsvis tilsynsordningen med hensyn til cementpriserne i Italien.

Tilsvarende gælder, at det forhold, at priserne på sække i forbindelse med salg af emballeret cement er angivet separat på fakturaen, ligeledes skyldes kontrol-, henholdsvis tilsynsordningen med hensyn til cementpriserne i Italien.«

6 Den 14. marts 1995 anlagde sagsøgeren sag til prøvelse af beslutning 94/815 (sag T-87/95). Under denne sag, der stadig verserer, har sagsøgeren bl.a. nedlagt påstand om, at det fastslås, at Kommissionen har udmålt bøden på grundlag af ukorrekte omsætningstal, og om, at bøden nedsættes.

7 Ved skrivelse af 13. april 1995 anmodede sagsøgeren på ny Kommissionen om at ændre beslutning 94/815, således at den bøde, der er pålagt selskabet, nedsættes med et passende beløb.

8 Den 25. april 1995 meddelte Kommissionen, at den fastholdt indholdet i sin skrivelse af 2. marts 1995.

Retsforhandlinger og parternes påstande

9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 10. maj 1995 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.

10 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den beslutning om ikke at imødekomme selskabets anmodning, der er indeholdt i Kommissionens skrivelse af 2. marts 1995, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

11 Ved processkrift indleveret den 15. juni 1995 har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 114 fremsat en formalitetsindsigelse og i denne forbindelse nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

12 Den 24. juli 1995 har sagsøgeren fremsat sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen.

Retlige bemærkninger

13 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet. I nærværende sag kan der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag, uden at det er nødvendigt at indlede en mundtlig forhandling.

Parternes argumenter

14 Kommissionen har anført, at dens skrivelse af 2. marts 1995 ikke er en retsakt, som kan anfægtes i henhold til traktatens artikel 173, idet Kommissionen alene med hensyn til et bestemt punkt har fastholdt den holdning, der fremgår af beslutning 94/185. Efter fast retspraksis har en rent bekræftende retsakt ikke selvstændige retsvirkninger, idet virkningerne heraf følger af den retsakt, den bekræfter (Domstolens dom af 15.12.1988, forenede sager 166/86 og 220/86, Irish Cement mod Kommissionen, Sml. s. 6473, præmis 16, og af 25.5.1993, sag C-199/91, Foyer

culturel du Sart-Tilman mod Kommissionen, Sml. I, s. 2667, præmis 24). I modsat fald ville det være tilstrækkeligt at fremprovokere en »beslutning« om, at den oprindelige beslutning ikke kan ændres, og derefter anfægte den inden to måneder for at undgå en indsigelse om, at fristen for anlæggelse af annullationssøgsmål er udløbet.

15 Endvidere har Kommissionen anført, at de anbringender, sagsøgeren har fremført i nærværende sag, allerede er påberåbt i forbindelse med sagen til prøvelse af beslutning 94/185 (sag T-87/95), således at nærværende sag ligeledes må afvises på grund af litispendens.

16 Sagsøgeren har anfægtet de to argumenter, der er fremført af Kommissionen.

17 For det første er beslutningen af 2. marts 1995 ikke en rent bekræftende retsakt, idet den indeholder en begrundet vurdering af nye faktiske og retlige omstændigheder (Domstolens dom af 12.7.1973, sag 28/72, Tontodonati mod Kommissionen, Sml. s. 779, og af 6.10.1982, sag 9/81, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 3301, og Rettens dom af 3.3.1994, sag T-82/92, Cortes Jimenez m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 237). Herudover har sagsøgeren anført, at selv om beslutningen af 2. marts 1995 var en rent bekræftende retsakt, måtte nærværende sag antages til realitetsbehandling. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til Domstolens dom af 11. maj 1989, forenede sager 193/87 og 194/87, Maurissen og Union Syndicale mod Revisionsretten (Sml. s. 1045), hvorefter en sag til prøvelse af en bekræftende afgørelse kun skal afvises, hvis den bekræftede afgørelse er blevet endelig i forhold til den pågældende, idet der ikke er anlagt sag til prøvelse af afgørelsen. Hvis afgørelsen derimod ikke er blevet endelig, har den pågældende ret til at få efterprøvet den bekræftede afgørelse, den bekræftende afgørelse eller begge afgørelserne. Sagsøgeren har ikke kun anfægtet beslutning 94/815 inden for fristen i forbindelse med sag T-87/95, men har også under denne sag rejst problemet vedrørende den ukorrekte omsætning, der er anvendt ved bødeudmålingen.

18 For det andet har sagsøgeren anført, at der ikke kan være tale om litispendens i forholdet mellem nærværende sag og sag T-87/95, idet de to sager ikke har samme

genstand (Domstolens dom af 19.9.1985, forenede sager 172/83 og 226/83, Hoogovens Groep mod Kommissionen, Sml. s. 2831, og af 22.9.1988, forenede sager 358/85 og 51/86, Frankrig mod Parlamentet, Sml. s. 4821). Så længe det ikke er endeligt fastlagt, om grundene til, at Kommissionen afslog anmodningen om nedsættelse af bøden, vil kunne efterprøves af Retten i forbindelse med sag T-87/95, kan sagen vedrørende beslutningen af 2. marts 1995 ikke afvises (Rettens kendelse af 6.2.1992, sag T-29/91, Castelletti m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 77).

Rettens bemærkninger

19 Ikke enhver skrivelse fra en fællesskabsinstitution, hvori en af modtageren fremsat anmodning besvares, kan udgøre en beslutning som omhandlet i traktatens artikel 173, som den pågældende kan anfægte ved et annullationssøgsmål (Domstolens kendelse af 27.1.1993, sag C-25/92, Miethke mod Parlamentet, Sml. I, s. 473, præmis 10). Der foreligger kun retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i henhold til traktatens artikel 173, når foranstaltningerne fremkalder bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser på grund af en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. bl.a. Rettens dom af 18.12.1992, forenede sager T-10/92, T-11/92, T-12/92 og T-15/92, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2667, præmis 28). Derimod er en beslutning, som blot bekræfter en tidligere beslutning, ikke nogen anfægtelig retsakt (jf. Domstolens dom af 11.1.1996, sag C-480/93 P, Zunis Holding m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1, præmis 14), således at et søgsmål til prøvelse af en sådan beslutning må afvises.

20 I nærværende sag ændrer skrivelsen af 2. marts 1995, for så vidt som Kommissionen herved nægter at nedsætte den bøde, der er fastsat ved beslutning 94/815, ikke sagsøgerens retsstilling, således som denne er fastlagt ved vedtagelsen af beslutningen. Skrivelsen bekræfter alene beslutningen for så vidt angår et bestemt punkt heri, nemlig størrelsen af den bøde, der er pålagt sagsøgeren.

21 Sagsøgerens argument om, at den anfægtede skrivelse indeholder en begrundet beslutning, som er truffet efter en fornyet vurdering af et bestemt punkt i beslutning 94/815 på grundlag af nye faktiske og retlige omstændigheder, kan ikke tiltrædes. Skrivelsen indeholder kun en uddybning af begrundelsen for et bestemt

punkt i beslutningen. Endvidere har sagsøgeren ikke påvist, på hvilken måde udeladelsen af visse elementer af omsætningen kan udgøre en ny faktisk og retlig omstændighed, idet selskabet allerede havde oplysninger om de forskellige elementer, der udgør dets omsætning, før vedtagelsen af beslutning 94/185.

22 Heraf følger, at skrivelsen af 2. marts 1995 alene bekræfter beslutning 94/185.

23 Med hensyn til argumentet om, at sagsøgeren kan få efterprøvet den bekræftede beslutning, den bekræftende beslutning eller begge beslutningerne, må det fastslås, at sagsøgeren i sagen Maurissen og Union syndicale mod Revisionsretten havde anlagt sag til prøvelse af den bekræftede afgørelse før udløbet af fristen for anlæggelse af sag til prøvelse af den bekræftede retsakt, mens nærværende sag er anlagt efter udløbet af denne frist. Endvidere bemærkes, at Domstolen i samme dom accepterede, at sagsøgeren kunne anfægte lovligheden af den bekræftede afgørelse og den bekræftende afgørelse, idet fristen for anlæggelse af sag til prøvelse af den første afgørelse ikke var udløbet, og sagsøgeren anfægtede de to afgørelser under samme sag. I dette tilfælde er den bekræftede beslutning anfægtet under en selvstændig sag. Sagsøgeren kan derfor ikke påberåbe sig dommen i sagen Maurissen og Union syndicale mod Revisionsretten til støtte for, at nærværende sag skal antages til realitetsbehandling.

24 Sagen må herefter afvises.

25 For fuldstændighedens skyld bemærkes, at anbringendet om, at Kommissionen har begået en fejl i forbindelse med udmålingen af den bøde, der er pålagt sagsøgeren ved beslutning 94/815, vil blive undersøgt i forbindelse med behandlingen af sag T-87/95. Sagsøgeren har selv anført i stævningen (s. 4), at »nærværende sag [i så fald] ikke længere vil have nogen genstand«.

Sagens omkostninger

26 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen, og i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom tilpligtes selskabet derfor at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 10. juni 1998.

H. Jung — P. Lindh

Justitssekretær — Afdelingsformand